

УДК 177.61.

ФІЛОСОФСЬКИЙ ПОГЛЯД НА СЕНС АНАЛІЗАТОРІВ У КОНТЕКСТІ ДИСКУРСУ ЛЮБОВІ

Віталій Туренко

*Київський національний університет імені Тараса Шевченка,
філософський факультет,
вул Володимирська, 60, 01601, Київ, Україна
e-mail: science.phildep@gmail.com*

Комплексно і цілісно розглянуто сенс та значення аналізаторів у контексті любовного дискурсу. Доведено, що філософська думка не оминала означеної теми й не пригнічувала місце сенсорної системи для історії любові, а вбачала у тих чи інших аналізаторах глибинну суть для предмету і суб'єкта любові.

Ключові слова: аналізатори, любовний дискурс, філософська думка, очі, шкіра, вуста, життя.

Любов – це екзистенціаль людського існування, здатний найфундаментальніше змінювати спосіб життя. Він охоплює людину тотально – і душу, і тіло. У наш час спостерігаємо десакралізацію любові, що зумовлено акцентом саме на фізіологічному аспекті любові. Однак зауважимо: філософська думка все-таки звертає увагу не лише на глибинний контекст любові, а й на тілесний.

Стосовно ролі й значення тих чи інших аналізаторів у любовному дискурсі, то теоретичною основою нашого дослідження є праці таких мислителів, як Р. Барт, Г. Іванченко, Митрополит Антоній (Блум), М. Епштейн, Д. Маннусакіс та ін. Проте у них не простежуємо цілісного та комплексного аналізу філософського погляду на значення сенсорної системи у дискурсі любові, що ми і визначили метою цієї розвідки. У зв'язку з цим необхідно розв'язати низку завдань, з-поміж яких виокремимо головні:

- розкрити сутність очей для дискурсу любові;
- висвітлити вплив слуху на історію любові;
- виявити основні аспекти розуміння значення шкіри у любовному дискурсі

тощо.

Зір. Думки про фундаментальну значущість зору, а отже, очей розглядала ще антична філософія. Причому античні вчені вбачали цю єдність навіть на лінгвістичному рівні. Так, Платон в одному зі своїх діалогів зазначає: «любов (ерос), оскільки вона немовби вливається ззовні (а не є внутрішнім потоком для того, хто нею володіє), причому вливається через очі, в давні часи справедливо йменувалась «любов» (εσρος), адже ми (давні греки. – *В.Т.*), тоді користувалися омікроном замість омеги». Близький зв'язок давньогрецьких слів «споглядання» (ρασις) та «любов» (ἔρως) зауважує Плотін і в Енеаді (див.: Еп. 3.5.3). Натомість Арістотель писав у «Риторичі», що серед усього іншого «ми (люди. – *В.Т.*) любимо тих, хто з однаковою любов'ю любить в очі й поза очі, а також тих, перед ким ми не соромимось» [Rhet. II 4 1382a].

Навіть такі аскети і мислителі, котрі, на перший погляд, є представниками східнопапастричної традиції, теж не оминули унікальну значущість очей для любові. До аспектів любові у вигляді потягу, які осмислювали східні Отці Церкви, належить те, що

чоловік і жінка дивляться один на одного немов у вічність (*sub specie aeternitatis*), а тому ідеалізують і обожають одне одного. Пояснюючи цей феномен, отець-каппадокієць Григорій Нісський в екзегетичній праці «Точне тлумачення Пісні над Піснями Соломона» пише: «Головне завдання очей – любити (*ἀγαπᾶν*)» (PG44, 920B). Адже тоді, «коли знаходжусь віч-на-віч з людиною, яку бачу не очима байдужості чи ненависті, а очима любові, то я приєднуюсь до цієї людини, у нас починається дещо спільне, спільне життя. Це є справою любові – дивитися на людину і водночас у ній углядіти невід’ємну красу – і жахнутися тому, що життя зробило з неї, зробило з нею» [6, с. 174].

Григорій Богослов, підтримуючи погляд колеги по школі, вважає також: любов є почуття, сконцентроване в одній точці, постійне споглядання образу люблячої особистості, небажання відірвати погляд від цього образу і звернути на інше: «Що більше я дивлюсь на людину, котру люблю, то дужче її кохаю, а що сильніше її кохаю, то більше хочеться дивитися на неї» (PG37, с. 564). Любов, на думку митрополита Антонія (Блума), – дійсно споглядальний стан, за якого людина, споглядаючи іншу, бачить у ній, за межами її зовнішніх рис, не зважаючи на звуки голосу, не зважаючи ні на що, якусь глибину, що для неї є красою. Ця краса пошкоджена життям, минулим, обставинами, але вона тут, і єдино вона важлива в цій особистості; хоча, звичайно, і викривлене треба взяти до уваги [6, с. 175]. Відтак любов дивиться (пізнає Іншого) не корисливими чи меркантильними очима, а очима добра, тепла та ніжності. Вона споглядає все не зверхньо, не марнославно, а глибинно, внутрішньо, смиренно, з терпінням та милосердям.

Сучасний мислитель Д. Мануссакіс у праці «Бог після метафізики» стверджує: саме завдяки зору ми здатні пізнавати, що наше, а що – ні [5, с. 38] в тому сенсі, що ми дивимося на Іншого як на самого себе. Починаючи любовний дискурс любові (не закоханості), ми впізнаємо себе і постаємо в Іншому, мов у дзеркалі. На дорослу людину батьки вже не мають впливу, але у коханій особистості можна побачити себе. Коли очі спостерегли в Іншому щось негативне, то необхідно шукати і виправляти ту ж рису в собі. Предмет любові – ось людина, хто допоможе нас удосконалити. Не треба шукати психологів, психоаналітиків, чи ж хто би порадив, як жити. Основне – це очі, погляд на другу половинку; вона наше дзеркало, здатне показати усі наші недоліки, причому не зменшуючи силу своєї любові до нас. Варто звернути увагу й на те, що очі, на думку В. Шекспіра, здатні говорити у любовному дискурсі, коли вуста мовчать: «Вот говорит она, иль нет, еще / Не говорит; так что же? / Говорят / Ее глаза, - я отвечать им буду. / Я слишком смел: не для меня их / речь / Две самые прекрасные звезды / Из сфер своих желают отлучиться / И просят, чтоб ее глаза, на время, / На небесах светили вместо их. / Что если бы и вправду эти звезды / В ее лице сияли вместо глаз, / Ее ж глаза сменили их на небе?» [7].

Отже, згідно з філософською позицією, зір (споглядання, погляд), очі посідають ключове місце в любовному дискурсі. Мислителі наголошують: очі впливають не лише на початок любовного дискурсу, а й на всю подальшу історію любові; вони слугують іноді й засобом пізнання, специфічної комунікації між люблячими особистостями.

Слух. Після зору, другим за значущістю у любовному дискурсі є слух. Завдяки йому ми чуємо «логос любові». Щодо того, який статус набувають почуті слова предмета любові, спостерігаємо у відомому тексті «Ромео та Джульєтти»: «То милая моя зовет меня... / Как сладостно звучат слова влюбленных / В ночной тиши, лелея нежно слух, / Как музыка!» [7]. Для закоханих голос Іншого – музика. Тому в ситуації любовного спілкування слухове сприйняття, на думку Д. Мануссакіса, – це заняття пасивне, саме в

ньому виявляється вразливість суб'єкта [5, с. 286]. Тут дещо простежуємо «владу» закоханого. Він може своїми словами і «воскресити», розрадити люблячу особистість, і зненацька її «поранити» чи ще гірше – «вбити». Так, Р. Барт зазначав: «я (суб'єкт, який закохався) не можу сам вибудувати до кінця історію свого кохання, я складаю (викладаю) її лише на початках; кінець цієї історії, як і моя власна смерть, належить іншим; вони писатимуть про неї роман, мітичну оповідь ззовні» [1, с. 162–163].

Думка про те, що акцент у ситуації вербального діалогу зміщується на предмет любові, тобто «на того, кого я чую», спонукає до висновку: егоцентризм – децентралізований [5, с. 288]. І тут варто пригадати слова Платона з «Федра»: «А оскільки я сам від себе нічого такого не міг придумати – це я добре знаю, бо усвідомлюю своє невігластво, – то залишається, гадаю, робити висновок, що я, слухаючи, наповнився з якихось чужих джерел, немов посудина» (Phaedr. 235c-d). Відповідно любов зіставляється зі слухом; як і любов, так і звук вторгаються у вуха незалежно від волі того, хто слухає.

Однак, вустами брата Лоренцо у «Ромео та Джульєтті» лунає інша думка стосовно значення ролі слуху у дискурсі любові: «Я бачу, що нема слуху в безумців» [7]. Відтак певною мірою (метафізично) закохані не сприймають те, хто і що їм говорить, для них головне – голос коханої особистості. У цьому контексті вони самотні. Ніхто не може почути тебе так, як той, хто тебе любить. Лише предмет любові здатен «почути» навіть мовчання люблячої особистості, навіть тоді, коли великі відстані між ними.

Що ж становить діалог люблячих? Відома російська дослідниця філософії любові Г. Іванченко вважає: «Комунікація закоханих – не тільки виробництво надлишку, перепоვნеності, а і його збереження, у відтворенні "порожніх, незначущих речей". В "говорити" амбівалентність трохи приглушена; крім того, майже завжди "говорити" дає змогу збалансувати неконтрольованість "бачитися". Закохані говорять на незначущі теми у присутності інших; їх можуть видати лише погляди та, мабуть, рум'янець, який зрадницьки проступає. "Говоріння" підвладніше свідомому контролю. Говорити байдуже простіше, ніж виглядати спокійним» [3, с. 132, 134].

Отже, слух постає дещо навіть важливішим, аніж зір у любовному дискурсі. Він не настільки важливий на «початку» історії любові, скільки упродовж неї і багато в чому від того, «що», «як» і «де» чує закоханий, залежить питання, наскільки «довго» любов між ними триватиме.

Шкіра (дотик). Нобелівський лауреат Е. Канетті стосовно дотику дуже промовисто стверджує: «Ніщо так людина не боїться, як дотику невідомого» [5, с. 103]. Однак, як відомо, саме в любові ця боязнь до Іншого максимально нівелюється, тобто «знімається». Чому це відбувається, ми і спробуємо з'ясувати.

На думку Р. Барта, у дискурсі любові мовою постає саме шкіра (дотик). Французький мислитель акцентує: «Мова – це шкіра, я дотуляюся своєю мовою до Іншого. Ніби у мене замість пальців – слова, чи слова закінчуються пальцями. Сум'яття породжуються подвійним контактом: з одного боку, особлива діяльність дискурсу ненав'язливо, манівцями фіксує одне єдине нечуване – «я хочу тебе», – звільняє його, підживлює, нюансує, змушує його розкритися (мова насолоджується, торкаючись сама себе); з іншого боку, я огортаю своїми словами Іншого, голублю, зачіпаю його; я розтягую ці дотики і всіма силами прагну продовжити це коментування наших стосунків» [1, с. 78]. Для чого це робить суб'єкт любові? Він у цьому сенсі уподібнюється дослідникові, а точніше археологові: «...я починаю детально досліджувати кохане тіло. Досліджувати означає розкопувати: я копаюся у тілі Іншого,

ніби хочу побачити, що у нього всередині, ніби у тілі навпроти утаємничена якась механічна причина мого бажання (я схожий на дитину, яка розбирає будильник, щоб дізнатися, що таке час)» [1, с. 242]. Люблячий немовби намагається розкрити та відповісти на запитання: що таке кохання? Саме тіло Іншого може, на думку закоханого, дати розуміння сутності, складності любові. Жодні книги, жодні розмови з друзями – лише тіло тієї особистості, яку він кохає.

«Процедура та виконується холодно, – наголошує Р. Барт, – і вражено: я спокійний, уважний, ніби перед дивною комахою, якої я перестав боятися. Деякі частини тіла особливо підходять до такого спостереження: повіки, нігті, корені волосся – предмети найбільш особисті [1, с.243]. Однак, на нашу думку, все-таки кожна частина тіла Іншого здатна глибинніше засвідчити, що таке любов. І головне – зникає страх. Ми маємо право торкатися до Іншого настільки, наскільки він нас не боїться, а тому, можна дійсно впевнитися про різницю дотиків між друзями та люблячими. У дружбі все ж зберігається боязкість, певна недовіра, а у коханні це зникає. Тому, як сказано у Новому Заповіті: «У любові немає страху, але досконала любов проганяє страх геть, бо страх має муку. Хто ж боїться – недосконалий у любові» (1 Ін. 4:18). Однак слово «любов» (в оригіналі) тут вживане не як *ερως* і не як *φιλια*, а саме як *αγαπη*. Любов, зазначає відомий грецький філософ Х. Яннарас, «...настає, неначе ранок, і розвіює усі примари страху. Тому знаком справжнього кохання є відверта безстрашність. Той, хто набув досвіду блаженної взаємності, не боїться, тому що не претендує». Діалектика кохання виглядає так: «відмовившись від усього, ми маємо усе» [10, с. 88].

Водночас зауважимо: для люблячих «сакральним» постає не лише шкіра (тіло) Іншого та дотик до нього, а й усе, до чого доторкається предмет любові, особливо тоді, коли це стосується подарунків. Це немовби його продовження, «третя шкіра»: «Любовний дарунок урочистий, захоплений всепожираючою метонімією, що регулює Уявлюване життя, я цілковито переносу себе у нього. Цим предметом я даю тобі моє Усе, я торкаюсь тебе своїм фалосом; от тому я і божеволю від збудження, тому і бігаю (як навіжений. – В.Т.) крамницями, вперто шукаючи потрібний фетиш, блискучий, що буде бездоганно пасувати до твого бажання. Дарунок – це дотик, чуттєвість: ти торкнешся того ж, чого торкався і я, нас поєднає третя шкіра. Я дарую Х... нашійну хустину, і вона її носить: Х... дарує мені факт її носіння, власне так наївно сприймає і подає» [1, с. 176]. Наголосимо: таке сприйняття подарунків взаємне, тобто і суб'єкт любові чекає, що подарує йому предмет любові. А коли подарують, то він також буде сприймати цю річ як певний фетиш, «святиню» свого дому, одну зі «святинь» їхньої історії любові. Тому не дивно, чому люблячі так прагнуть і чекають один від одного дарунків.

Отже, в любовному дискурсі дотик є «маркером» відсутності страху, недовіри між його учасниками. Саме інтимна (тілесна) близькість (почасти, хоча і не завжди) людей засвідчує, що люди максимально довіряють одне одному і кожен з них відкритий для Іншого як ні до кого з людей. І в цьому – цінність і особливість любові.

Вуста (смак). Логічно продовжити наше дослідження аналізу значення вуст (язика) у дискурсі любові. Доречно згадати епізод з «Ромео та Джульєти», коли обоє закоханих уперше побачили один одного і почався «діалог між дотиком та вустами». Вуста тут, на думку, Д. Мануссакіса, – арбітр дотику. Фундаментальним феноменом цього аналізатора є поцілунок.

Французький філософ Е. Левінас зазначає: антропологі розглядають поцілунок як трагічно глузливую подобу «їжі». В одній із праць учений аргументує поняття

поцілунку так: «Неначе помилилися в природі бажання, спочатку сплутавши його із голодом, котрий щось шукає, а потім виявивши, що це ні на що не спрямований голод. Інший – саме такий вимір без об'єкта. Хтивість – гонитва за все щедрішою обіцянкою; її породжує підсилюючий голод, який звільняється від усякого буття. Немає мети, не видно кінця. Хтивість кидається в безмежжя, пусте, запаморочливе майбутнє. Воно поглинає чистий час, не заповнений чи не позначений жодним об'єктом. «Задоволення» – не перебування у потойбічному, але повернення до себе, в однолінійний світ справжнього. Це падіння абсолютно незрівнянне з насиченням, що б не говорили, поміщаючи все, що відноситься до любові, серед економічних категорій разом з апетитом і потребами. Однак їжа спокійна і проста; у ній повністю здійснюється відвертість наміру: «людина, яка їсть, – найправедніша серед людей» [4, с. 25]. Філософ протиставляє поцілунок їжі та сприймає перше як щось суто негативне, стихійне, невпорядковане.

Нам, однак імпує позитивніша думка Д. Мануссакіса: «Поцілунок – це сам собою символ (в етимологічному сенсі «сим-балеїн») становити дві половинки, і тому він не може бути представлений нічим іншим, окрім самого себе... Вуста мої – це немовби одна з двох половинок, що «підходить» до вуст Іншого, ніби дві частинки головоломки. Поцілунок – символ цього символу, символ близькості, що утверджує себе в пошуках досконалої єдності» [5, с. 331–332].

Важливо також розглянути феномен смаку, пов'язаний із вустами. На думку Р. Барта, закоханий не володіє цим аналізатором. Він його уподібнює з представниками такої родини риб, як ряд колючкових; суб'єкт любові не має «смаку» до того, кого він шукає або знайшов. Головне для нього – знайти й існувати з предметом любові [2].

Запахи (нюх). Спочатку видається, що цей аналізатор ледь помітний у любовному дискурсі. Однак – лише на перший погляд. Принаймні, якщо для західного еросу запахи не мають великого значення для люблячих, то для східного еросу – так. З тексту біблійної книги «Пісні Пісень», яка стала основою розмислів і для богословів, і для філософів – від апологетів до доби постмодерну. Зокрема, необхідно звернути увагу на один із віршів: «На запах оливи твої запаши, твоє ймення неначе олива розлита, тому діви кохають тебе!» (Пісня Пісень 1:3).

Отже, ім'я предмета любові є фундаментальним «запахом» (орієнтиром) для того, хто любить. Це відбувається тому, що, на думку російського філолога та філософа М. Епштейна, у будь-якому імені (Людмила, Галина, Вікторія і под.), у наборі цих літер або звуків немає жодного зв'язку з тією істотою, кого воно позначає. Проте у любовній промові ім'я втрачає довільність саме тому, що воно універсалізує, звертається не лише на ім'я коханої людини, а на все, що з нею пов'язане; на зиму, на сукню, на будинок і місто... Адже «зв'язок з її сукнею, будинком, містом з цієї зими є не довільним, він мотивований усім її існуванням і всім досвідом люблячого». У такий спосіб «любовне ім'я у процесі семантичного та морфологічного розширення стає «мета-знаком», не тільки абсолютно вмотивованим, а й мотивуючим все інше. Любовна мова в цьому сенсі – боротьба зі знаковою довільністю самої мови, прагнення звести все випадкове в ньому – в невідповідне» [8].

До речі, простежуємо, як автор перелічує низку пахучих трав: «Лоно твоє – сад гранатових яблук з плодом досконалим, кипри із нардами, нард і шафран, пахуча тростина й кориця з усіма деревами ладану, мирри й алое зо всіма найзапашнішими пахощами...» (Пісня Пісень 4:13,14). На думку М. Епштейна, цей фрагмент означає: ароматність – протилежність «сухій окресленості речей, які обмежені своїми рамками, це ознака бенкету, коли твердий стан речей переходить у повітряний (легкий), коли повітря

вбирає і зливає в собі їхні «душі» й подувом розносить повсюди. Ця живучість Саду Пісні – це втрачений колись Едем, блаженний острів вічності, що був оточений чотирма сторонами світу і омивався чотирма ріками («З Едему виходила ріка для зрошення раю, і потім розділялася на чотири ріки» – Бут. 2:10)» [9].

Відповідно, на думку давнього автора біблійної книги, саме через аромат предмета любові (у метафізичному контексті), любляча особистість здатна повернутися до самої себе (пізнати саму себе), досягнути любов, відкрити якісно, по-новому навколишній світ. Зауважимо: ця думка не щезла у тіні століть, а час від часу з'являлась у тих чи інших літературних пам'ятках людства, скажімо, у «Ромео та Джульєтті» простежуємо схожу, але дещо трансформовану думку (її озвучує В.Шекспір вустами Джульєтті) [7]. Окрім того, що тут знову є сентенція про ім'я коханої людини як аромат, тож саме предмет любові має специфічний «аромат», не властивий жодній іншій людині. Цей «аромат» особистості й спонукає нас до творення історії любові, до того, аби ми стали єдиним цілим з нашою половинкою.

Кожен з нас володіє специфічним «ароматом» (запахом), що відрізняє нас від усіх інших. І ми інтуїтивно відчуваємо («нюхаємо»), яка ця людина – добра чи погана, прекрасна чи потворна, свята чи грішна. Однак лише у любові ці поділи максимально «знімаються» з однієї людини, і вона стає тією особистістю, чий «аромат» (існування) буде здатен повернути їх обох в Едем. Саме наше спів-буття з Іншим допомагатиме пізнавати не тільки одне одного, а й саму любов і навколишній світ.

Отже, проаналізувавши філософський погляд на сенс аналізаторів, доходимо висновків:

1. Згідно з давньою філософською думкою, зір (споглядання, погляд), очі мають ключове значення у любовному дискурсі. Мислителі різних епох наголошують, що очі впливають не лише на початок любовного дискурсу, а й на подальшу історію любові, слугуючи іноді й засобом пізнання, специфічної комунікації між люблячими особистостями. Таку саму ситуацію спостерігаємо і стосовно вух (голосу).

2. Дотик у любовному дискурсі постає «маркером» відсутності страху, недовіри між його учасниками. Саме інтимна (тілесна) близькість (хоча й не завжди) підтверджує: люди максимально довіряють одне одному; кожен з них відкритий для Іншого як ні до кого. У цьому полягає своєрідність любові.

3. На думку філософів, предмету любові властивий унікальний «аромат» (запах), що різнить його від усіх інших людей. Фундаментальним виявом такого аналізатора, як уста, є поцілунок. Саме він постає основним символом єдності люблячих людей.

Список використаної літератури

1. *Барт Р.* Фрагменти мови закоханого / Р. Барт ; пер. М. Філь. – Л. : Незалежний культурологічний журнал "І", 2006. – 283 с.
2. *Барт Р.* Фрагменты речи влюбленного (неизданные страницы) [Электронный ресурс] / Р. Барт; пер. с франц. В. Лапицкого // НЛО. – 2011. – № 11. – Режим доступа: <http://magazines.russ.ru/nlo%20/2011/112/ba2.html>
3. *Иванченко Г.И.* Логос любви / Г.И. Иванченко. – М.: Смысл, 2007. – 143 с.
4. *Левинас Э.* От существования к существующему / Э. Левинас // Тотальность и Бесконечное. – М.: Modern, 2013. – С.7–65.

5. Мануссакис Д.П. Бог после метафизики. Богословская эстетика / Д.П. Мануссакис. – К.: Дух і Літера, 2014. – 416 с.
6. Митрополит Антоний (Блум). Таинство Любви. Беседа о христианском браке / Митрополит Антоний (Блум) // Свет Любви Господней – М.: Изд-во Православного братства св. апостола Иоанн Богослова, 2009. – С. 169–233.
7. Шекспир В. Ромео и Джульетта [Электронный ресурс] / В. Шекспир; пер. с англ. Д.Л. Михаловского. – С.-Пб.: изд. дом "Кристалл", 2001. – Режим доступа: http://lib.ru/SHAKESPEARE/shks_romeo3.txt
8. Эпштейн М. Любовные имена. Введение в эротонику [Электронный ресурс] / М. Эпштейн // Топос. – 2005. – № 12. – Режим доступа: <http://www.topos.ru/article/4306>
9. Эпштейн М. Онтология любви: Эдем в Песни Песней [Электронный ресурс] / М. Эпштейн // Звезда. – 2008. – № 3. – Режим доступа: <http://magazines.russ.ru/zvezda/2008/3/ep15.html>
10. Яннарас Х. Варіації на тему Пісні Пісень / Х. Яннарас; пер. з грец. С.Говоруна; передм. К. Сігова. – 2-ге вид. – К.: Дух і Літера, 2003. – 131 с.

Стаття надійшла до редколегії 15.05.2015

Прийнята до друку 01.07.2015

PHILOSOPHICAL VIEW OF THE MEANING OF THE ANALYSERS IN THE CONTEXT OF THE DISCOURSE OF LOVE

Vitalij Turenko

*Taras Shevchenko National University of Kyiv
Faculty of Philosophy
Volodymyrska St, City of Kyiv, 01601 Ukraine,
e-mail: science.phildep@gmail.com*

The article comprehensive and holistic review of the meaning and significance of the analyzers in the context of loving discourse. The author based on the works of thinkers from antiquity to the present day shows that philosophical thought is not bypassed designated topic and do not suppress their place for a love story, but on the contrary seen in various analyzers deep essence of the object and the subject of love.

Key words: analyzers, love discourse, philosophical thought, eyes, skin, lips, life.

ФИЛОСОФСКИЙ ВЗГЛЯД НА СМЫСЛ АНАЛИЗАТОРОВ В КОНТЕКСТЕ ДИСКУРСА ЛЮБВИ

Виталий Туренко

*Киевский национальный университет имени Тараса Шевченко,
философский факультет,
ул. Владимирская, 60, 01601, Киев, Украина
e-mail: science.phildep@gmail.com*

Комплексно и целостно рассматривается смысл и значение анализаторов в контексте любовного дискурса. Доказывается, что философская мысль не обходила обозначенной темы и не подавляла место сенсорной системы для истории любви, а видела в тех или иных анализаторах глубинную суть для предмета и субъекту любви.

Ключевые слова: анализаторы, любовный дискурс, философская мысль, глаза, кожа, губы, жизнь.